

Malý princ

zvedavec.news/klasika/2023/12/9916-maly-princ.htm

Antoine de Saint-Exupéry

23.12.2023 Zajímavé knihy, Témata: Kultura 3907 slov

Když mi bylo šest let, viděl jsem jedinou nádhernou obrázek v knize o pralese, která se jmenovala Příběhy ze života. Obrázek představoval hroznýše, jak polyká šelmu. Tohle je kopie kresby:

V knížce stálo: „Hroznýši svou kořist nežvýkají, polykají ji celou. Potom se nemohou ani hnout a celého půl roku spí a tráví.“ Hodně jsem tehdy přemýšlel o dobrodružstvích v džungli a také mně se podařilo nakreslit pastelkou první kresbu. Kresbu číslo 1. Vypadala takhle:

Ukázal jsem své veledílo dospělým a ptal jsem se jich, nahání-li jim má kresba strach.

Odpověděli mi:

„Proč by klobouk naháněl strach?“

Ale on to nebyl klobouk. Byl to hroznýš, jak zažívá slona. Nakreslil jsem tedy vnitřek hroznýše, aby to dospělí pochopili. Oni totiž potřebují vždycky nějaká vysvětlení.

Má kresba číslo 2 vypadala takhle:

Dospělí mi však poradili, abych toho kreslení otevřených a zavřených hroznýšů nechal a zajímal se raději o zeměpis, dějepis, počty a mluvnici. Tak se stalo, že jsem se v šesti letech vzdal skvělé malířské kariéry. Neúspěch mé kresby číslo 1 a kresby číslo 2 mě odradil.

Dospělí sami nikdy nic nechápou a děti to hrozně unavuje, stále a stále jim něco vysvětlovat. Musel jsem si tedy vybrat jiné povolání a naučil jsem se řídit letadlo. Létal jsem tak trochu po celém světě.

A je pravda, že mi zeměpis hodně posloužil. Dovedl jsem na první pohled rozeznat Čínu od Arizony. Je to velice užitečné, když člověk v noci zabloudí.

A tak jsem se v životě setkal se spoustou vážných lidí. Žil jsem hodně s dospělými, poznal jsem je velice zblízka. Ale mé mínění o nich se valně nezměnilo.

Když jsem mezi nimi potkal někoho, kdo se mi zdál trochu bystrý, ověřil jsem si na něm svou zkušenost s kresbou číslo 1, kterou mám stále schovanou. Chtěl jsem vědět, je-li opravdu chápavý. Ale vždycky mi odpověděl: „To je klobouk.“ Nepovídal jsem mu už tedy ani o

hrozných, ani o pralesích, ani o hvězdách. Přizpůsobil jsem se mu. Mluvil jsem s ním o bridži, golfu, politice a o kravatách. A dospělý byl velice spokojen, že poznal tak rozumného člověka.

II

Tak jsem žil sám a neměl jsem nikoho, s kým bych si mohl opravdu popovídat. Tu se mi jednou před šesti lety v poušti na Sahaře porouchal motor. Něco se v něm polámalo. A poněvadž jsem neměl s sebou mechanika ani cestující, chtěl jsem se do té nesnadné opravy pustit sám. Byla to pro mne otázka života a smrti.

Měl jsem pitnou vodu sotva na týden.

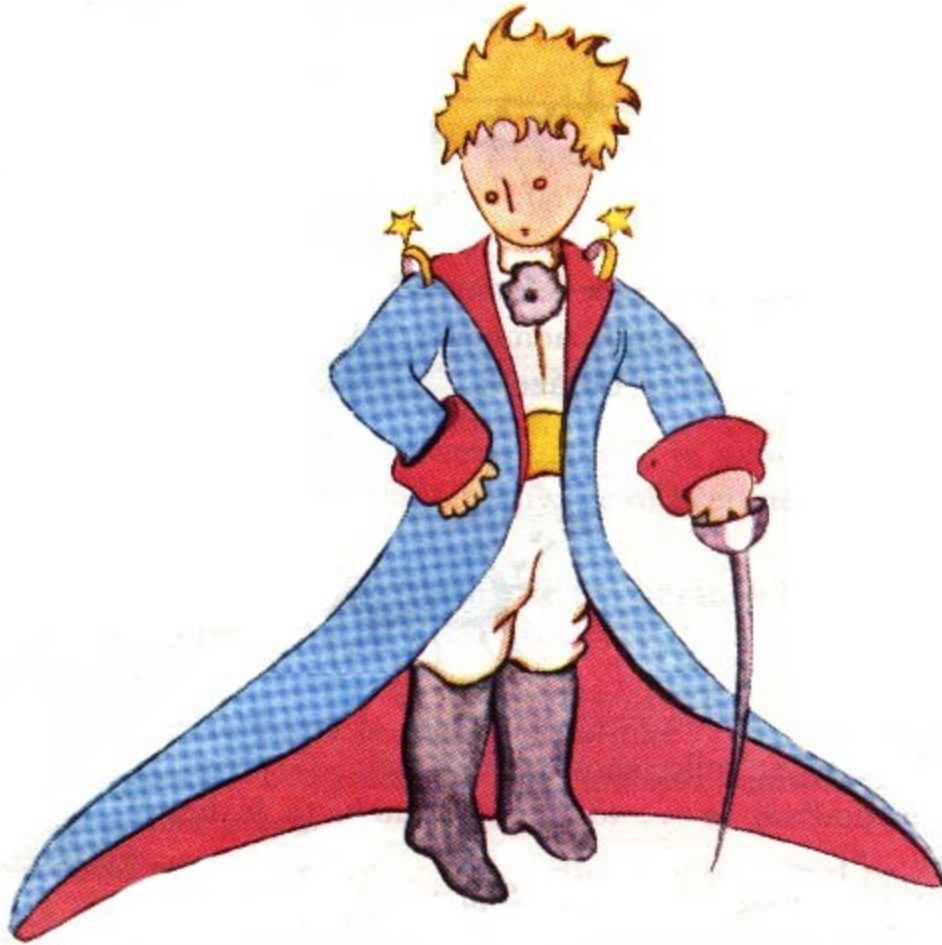
První večer jsem tedy usnul v písku, na tisíc mil od jakékoliv obydlené končiny. Byl jsem opuštěnější než trosečník na voru uprostřed oceánu. Dovedete si proto představit, jaké bylo mé překvapení, když mě na úsvitě probudil zvláštní hlásek:

„Prosím pěkně...nakresli mi beránka...“

„Cože?“

„Nakresli mi beránka...“

Vyskočil jsem, jako by do mne hrom uhodil. Dobře jsem si protřel oči. Pozorně jsem se podíval a spatřil jsem prazvláštního človíčka, který si mě vážně prohlížel.

Toto je jeho nejlepší portrét, jaký se mi podařilo později nakreslit. Má kresba ovšem není zdaleka tak půvabná jako model. Ale za to já nemohu. Dospělí mě odradili od malířské kariéry, když mi bylo šest let, a proto jsem se nenaučil kreslit nic jiného než zavřené a otevřené hroznýše. Udiveně jsem se díval na ten zjev. Považte jen, že jsem byl na tisíc mil od jakéhokoliv obydleného kraje. A můj človíček nevypadal, jako by zabloudil ani jako by byl na smrt unavený nebo vyhladovělý, polomrtvý žízňící nebo na smrt vylekán. Vůbec nevypadal jako dítě ztracené v poušti, na tisíc mil od nějakého obydleného kraje. Když jsem konečně byl schopen promluvit, řekl jsem mu:

„Ale ... co tu děláš?“

A tu mi docela tiše, jako něco nesmírně vážného, opakoval:

„Prosím pěkně ... nakresli mi beránka...“

Když stojíme před příliš velkou záhadou, neodvážíme se neuposlechnout. Ačkoliv se mi to zdálo zde – na tisíce mil ode všech obydlených míst a v nebezpečí smrti – nesmyslné, vytáhl jsem z kapsy list papíru a plnicí pero. Ale tu jsem si vzpomněl, že jsem studoval především zeměpis, dějepis, počty a mluvnici, a řekl jsem človíčkovi (trochu mrzutě), že neumím kreslit. Odpověděl mi:

„To nevadí. Nakresli mi beránka.“

Poněvadž jsem nikdy nekreslil beránka, nakreslil jsem mu jednu z těch dvou kreseb, které jsem uměl. Obrázek zavřeného hroznýše. A užasl jsem, když jsem slyšel, jak mi ten človíček odpovídá:

„Ale ne! Já nechci slona v hroznýši. Hroznýš je moc nebezpečný a slon zabere hodně místa. U mne doma je všechno malinké. Potřebuji beránka. Nakresli mi beránka.“

Tak jsem tedy kreslil.

Díval se pozorně a pak řekl:

„Ne! Tenhle je už moc nemocný. Udělej mi jiného.“ Nakreslil jsem tento obrázek:

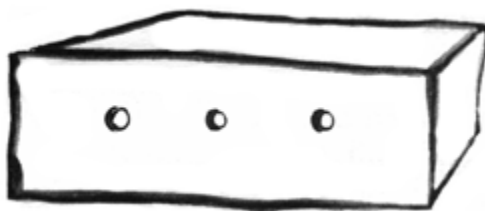

Můj přítel se mile, shovívavě usmál:

„Ale podívej se... to není beránek, to je beran. Má rohy...“ Tak jsem kresbu znovu předělal.

On ji však zase odmítl jako ty předcházející: „Ten je moc starý. Já chci takového, aby dlouho žil.“

A tu, protože jsem ztratil trpělivost a protože jsem spěchal, abych se co nejdřív pustil do rozebrání motoru, načmáral jsem tuhle kresbu:

A prohlásil jsem:

„To je bedýnka. Beránek, kterého chceš, je uvnitř.“

Ale byl jsem velice překvapen, když se obličej mého malého soudce rozzářil.

„Právě tak jsem to chtěl! Myslíš, že ten beránek bude potřebovat hodně trávy?“

„Proč?“

„Protože u mne doma je všechno malinké...“

„Jistě to postačí. Dal jsem ti docela malého beránka.“ Sklonil se nad kresbu.

„No, není tak moc malý...Jé, podívej se, on usnul...“ A tak jsem se seznámil s malým princem.

III

Dlouho to trvalo, než jsem pochopil, odkud přichází. Zdálo se, jako by malý princ, který se mě stále na něco vyptával, moje otázky nikdy neslyšel. Všechno mi poznenáhlu objasnila jen slova náhodně pronesená. Tak když poprvé spatřil mé letadlo (nebudu kreslit letadlo, je to pro mne příliš složité), zeptal se mě:

„Co to je za věc?“

„To není věc. To létá. Je to letadlo...Moje letadlo.“ A byl jsem hrdý, že mohu říci, že létám. A tu zvolal:

„Jejda! Ty jsi spadl z nebe!“

„Ano,“ odpověděl jsem skromně.

„Jé, to je divné...“

A malý princ se roztomile zasmál. To mě hrozně pohněvalo. Chci, aby se mé nehody braly vážně. Potom dodal:

„Tak ty taky přicházíš z nebe! Z které jsi planety?“

Hned mi svitlo trochu světla do záhady jeho příchodu a rychle jsem se otázel:

„Ty tedy přicházíš z jiné planety?“

Neodpověděl mi. Zavrtěl mírně hlavou a stále se díval na mé letadlo:

„Pravda, na tomhle jsi nemohl přijít z moc velké dálky...“ A nadlouho se ponořil do snění.

Potom vyndal mého beránka z kapsy a zabral se do pozorování svého pokladu.

Dovedete si představit, jakou zvědavost ve mně probudila ta zmínka o jiných planetách. Pokusil jsem se proto dovědět o tom více. „Odkud přicházíš, človíčku? Kde je to tvé doma? Kam chceš odvést svého

beránka?“

Na chvíli se zamyslel a pak odpověděl:

„Dobře že jsi mi dal tu bedýnku, v noci to bude jeho domeček...“

„Ovšem. A budeš-li hodný, dám ti také provázek, abys ho mohl ve dne přivázat. A kolík.“

Zdálo se, že tento návrh malého prince zarazil.

„Přivázat? To je ale divný nápad!“

„Víš, když ho neuvážeš, půjde, kam mu napadne, a ztratí se.“ A můj přítel se znovu zasmál:

„Kamkoli. Stále rovně...“

Tu malý princ vážně poznamenal:

„To nevadí, u mne je to velice malé!“ A tak trochu teskně dodal:

„Když jde člověk stále rovně, daleko nedojde...“

IV

Tak jsem se dověděl druhou velmi důležitou věc: že totiž planeta, odkud pochází, je sotva větší než dům.

To mě nemohlo příliš překvapit. Dobře jsem věděl, že kromě velkých planet, jako jsou Země, Jupiter, Mars, Venuše, které dostaly jméno, existují ještě stovky jiných, které jsou někdy tak malé, že dá hodně práce spatřit je aspoň dalekohledem. Když hvězdář takovou planetu objeví, dá jí místo jména číslo. Nazve ji například asteroidem 3251.

Mám vážné důvody domnívat se, že planeta, odkud přišel malý princ, je planetka B 612.

Jen jednou ji uviděl dalekohledem v roce 1909 nějaký turecký hvězdář. Podal tehdy o svém objevu obsáhlý výklad s ukázkami na Mezinárodním astronomickém kongresu. Ale nikdo mu nevěřil, protože měl na sobě zvláštní kroj. Dospělí jsou u takoví. Naštěstí pro dobrou reputaci planety B 612 přinutil jeden turecký diktátor svůj lid pod trestem smrti, aby se oblékal po evropsku. Hvězdář převedl svůj výklad znovu v roce 1920 ve velmi elegantním fraku. A tentokrát mu všichni dali za pravdu. Vyprávěl jsem vám tyto podrobnosti o planetě B 612 a pověděl jsem vám její číslo jen a jen kvůli dospělým. Dospělí si potrpí na číslice. Když jim vypravujete o novém příteli, nikdy se

vás nezeptají na věci podstatné. Nikdy vám neřeknou: „Jaký má hlas? Které jsou jeho oblíbené hry? Sbírá motýly?“ Místo toho se zeptají: „Jak je starý? Kolik má bratrů? Kolik váží? Kolik vydělává jeho otec?“ Teprve potom myslí, že ho znají.

Řeknete-li dospělým: „Viděl jsem krásný dům z červených cihel, za okny čapí nůsek a na střeše holuby...“, nedovedou si ho představit. Musíte jim říci: „Viděl jsem dům za sto tisíc franků.“ Tu hned zvolají: „Ach, to je krása!“

A tak řeknete-li jim: „Důkazem, že malý princ skutečně existoval, je to, že byl rozkošný, že se smál a že chtěl beránka. Chce-li někdo beránka, je to důkazem, že žije...“, pokrčí rameny a budou s vámi jednat jako s dítětem. Řeknete-li jim však: „Planeta, odkud pocházel, je asteroid B 612...“, tu je přesvědčíte a dají vám pokoj s otázkami. Jsou už takoví! Nesmíme se na ně zlobit. Děti musí být k dospělým hodně shovívavé.

Ovšem my, kteří chápeme život, nestaráme se vůbec o čísla. Byl bych rád začal vyprávět tento příběh tak, jak začínají pohádky. Byl bych rád řekl: „Byl jednou jeden malý princ. Bydlil na jedné planetě a ta byla o málo větší než on sám. A ten malý princ potřeboval přítele...“

Tomu, kdo chápe život, by se to zdálo mnohem pravdivější. Nechci totiž, aby se má kniha četla lehkovážně. Je to pro mne velmi bolestné, když mám vypravovat tyto vzpomínky. Je tomu již šest let, co můj přítel odešel s beránkem. Snažím-li se ho tu popsat, dělám to proto, abych na něho nezapomněl. Je smutné zapomenout na přítele. Každý nemá přítele. A mohou se stát jednou takovým jako dospělí, kteří se už nezajímají o nic jiného než o číslice. Proto jsem tedy koupil krabici barev a tužky.

Je to těžké, v mém věku se dát znovu do kreslení, když se člověk nepokusil o nic jiného než v šesti letech o zavřeného a otevřeného hroznýše! Pokusím se ovšem nakreslit portréty co nejvěrněji. Ale nejsem si tak docela jist, zda se mi to podaří. Jedna kresba se zdaří a druhá už ne. Nemohu také dobře vystihnout jeho postavu. Tu je malý princ příliš velký, tam zas příliš malý. Váhám také, jakou barvu dát obleku. A všelijak tápu, hned je to dobře, hned špatně. Zmýlím se možná v některých důležitějších podrobnostech, ale to už mi musíte prominout. Můj přítel nikdy nic nevysvětloval. Asi myslel, že jsem takový jako on. Ale já bohužel nedovedu vidět beránky přes bedničku. Jsem snad trochu jako ti dospělí. Asi jsem zestárnul.

V

Každý den jsem se dovídal něco o jeho planetě, o odjezdu, o cestě. Dovídal jsem se to pozvolna, jak náhodou o něčem přemýšlel. Tak jsem se třetího dne dověděl o dramatu baobabů. Tentokrát jsem za to vděčil zase beránkovi, neboť malý princ se mě náhle zeptal, jako by se ho zmocnily vážné pochyby:

„Je to pravda, že beránci okusují keře, vid’?“

„Ano, okusují.“

„Ach, to jsem rád!“

Nepochopil jsem, proč je to tak důležité, aby beránci okusovali keře, ale malý princ dodal:

„Okusují tedy i baobaby?“

Upozornil jsem malého prince, že baobaby nejsou keře, ale stromy veliké jako kostely, a že i kdyby vzal s sebou celé stádo slonů, nedokázali by sežrat jediný baobab. Myšlenka na stádo slonů malého prince rozesmála:

„Museli by stát jeden na druhém...“ Ale moudře poznamenal:

„Než baobaby vyrostou, jsou malé“

„Správně. A proč by měli tvoji beránci okusovat malé baobaby?“

„No to je divná otázka!“ odpověděl, jako by šlo o něco samozřejmého. A stálo mě to hodně námahy, abych porozuměl tomu problému.

A skutečně, na planetě malého prince byla jako na všech planetách dobrá tráva i plevel. Tedy z dobrých semen dobrá tráva a ze špatných semen býlí. Ale semena jsou neviditelná. Spí hluboko v zemi, až některému napadne se probudit. Tu se protáhne a k slunci bojácně raší nejprve rozkošný a neškodný malý výhonek. Je-li to ředkvička nebo růže, můžeme je nechat, ať si rostou. Je-li to plevel, musíme ho vytrhnout hned, jak ho rozeznáme. Nu, a na planetě malého prince byla strašná semena... semena baobabů. Půda planety byla jimi zamořena. A pustíme-li se do baobabu příliš pozdě, už nikdy se ho nezbavíme. Zaroste celou planetu. Provrtá ji svými kořeny. A je-li planeta příliš malá a baobabů příliš mnoho, roztrhnou ji.

„To je věc kázně,“ řekl mi později malý princ. „Když dám ráno do pořádku sebe, musím udělat pořádek na planetě. Ono je třeba se přinutit a pravidelně vytrhávat baobaby, hned jak je rozeznáme od růží, kterým se moc podobají, když jsou ještě maličké. Je to práce hrozně nudná, ale je velice snadná.“ Jednou mi poradil, abych se to snažil

nakreslit, aby to u nás děti dobře pochopily. „Budou-li jednoho dne cestovat,“ řekl, „může se jim to hodit. Někdy to nevadí, když se práce odloží na později. Ale u baobabů je to vždycky katastrofa. Já ti poznal planetu... Tam bydlel lenoch. Zanedbal tři keře...“

Nakreslil jsem tedy tu planetu podle pokynů malého prince. Nerad dělám mravokárce, ale nebezpečí baobabů je tak málo známé a riziko, kterému se vystavuje ten, kdo by na nějaké planetce zabloudil, je tak veliké, že tentokrát dělám výjimku ve své zdrženlivosti a říkám: „Děti, dejte si pozor na baobaby!“ S touto kresbou jsem si dal proto tolik práce, abych varoval své přátele před nebezpečím, v jehož blízkosti již dlouho žijí – stejně jako já – a ani o tom nevědí. Poučení, které jsem dal, stálo za tu námahu. Zeptáte se snad: Proč nejsou v této knize jiné kresby tak velkolepé jako kresba baobabů? Odpověď je velmi prostá: Zkoušel jsem to, ale nepodařilo se mi to. Když jsem kreslil baobaby, hnala mě k tomu jakási vnitřní nutnost.

VI

Ach malý princi, tak jsem kousek po kousku pochopil tvůj teskný život. Dlouho pro tebe byly rozptýlením jen kouzelné západy slunce. Tuto novou podrobnost jsem se dověděl čtvrtého dne zrána, když jsi mi řekl:

„Mám strašně rád západy slunce. Pojdme se na jeden podívat...“

„Ale musíme počkat...“

„Počkat? Na co?“

„Až bude slunce zapadat.“

Nejprve ses zatvářil překvapeně a potom ses sám sobě zasmál. A řekl jsi mně:

„Já pořád myslím, že jsem doma!“

Skutečně. Když je v Americe poledne, víme, že nad Francií slunce zapadá. Stačilo by, abychom se mohli octnout za minutu ve Francii, a viděli bychom západ slunce. Bohužel Francie je příliš daleko. Ale na tvé malinké planetě ti stačilo posunout židli o několik kroků. A díval ses na soumrak, kdykoliv se ti zachtělo...

„Jednou jsem viděl slunce zapadat třiačtyřicetkrát!“ A po chvíli jsi dodal:

„Víš...když je člověku moc smutno, má rád západy slunce...“

„Tedy v den, kdy jsi viděl západ třiačtyřicetkrát, bylo ti tolik smutno?“

Ale malý princ neodpověděl.

VII

Pátého dne, zase díky beránku, odhalilo se mi tajemství života malého prince. Zeptal se mě náhle bez úvodu, jako by jeho otázka byla výsledkem nějakého problému, o kterém dlouho tiše uvažoval:

„Když beránek okusuje keře, spásá také květiny?“

„Beránek spase všechno, na co přijde.“

„I květiny, které mají trny?“

„Ano, i květiny, které mají trny.“

„Tak načpak jsou ty trny?“

Nevěděl jsem. Měl jsem právě spoustu práce, protože jsem zkoušel odšroubovat příliš utažený svorník motoru. Působilo mi to plno starostí, neboť jsem přicházel na to, že porucha je asi velmi vážná. A poněvadž pitné vody ubývalo, obával jsem se nejhoršího.

„Nač jsou ty trny?“

Malý princ nikdy neupustil od otázky, když ji jednou dal. Svorník mě zlobil a odpověděl jsem, co mě právě napadlo:

„Trny nejsou na nic. Od květin je to čirá zlomyslnost!“

„Ó!“

Ale po chvíli mlčení odsekl trochu nevraživě:

„Nevěřím ti! Květiny jsou slabé. Jsou naivní. Zabezpečují se,

jak dovedou. Myslí si, že jsou strašné, když mají trny...“ Neodpověděl jsem. V té chvíli jsem si říkal: Jestli se ten svorník ještě nepohne, rozbiji ho kladivem.

Malý princ mě znovu vyrušil z přemýšlení.

„A ty myslíš, že květiny...“

„Ale kdepak! Já nic nemyslím!“ odpověděl jsem nazdařbůh.

„Já myslím na vážné věci.“ Podíval se na mne užasle.

„Na vážné věci!“

Viděl, jak se skláním s kladivem a s prsty černými od oleje nad předmětem, který se mu zdál hrozně ošklivý.

„Mluvíš jako ti dospělí!“

To mě trochu zahanbilo. A ještě nemilosrdně dodal: „Všechno spleteš dohromady...Všechno pomícháš!“

Byl opravdu velice rozhněván. Potřásal ve větru svými sytě zlatými vlasy:

„Znám planetu, kde žije jeden moc červený pán. Nikdy nepřivoněl ke květině, nikdy se nepodíval na hvězdu. Nikdy nic nedělal, jen počítal. A celý den opakuje jako ty: „Já jsem vážný člověk! Já jsem vážný člověk!“ – A nafukuje se pýchou. Ale to není člověk, to je houba!“

„Cože to je?“

„Houba!“

Malý princ byl teď hněvem celý bledý.

„Už milióny let si květiny tvoří trny. A beránci je přesto po milióny let okusují. A to není vážná věc, snažíme-li se pochopit,

proč se květiny tolik namáhají, aby měli trny, když ty trny na nic nejsou? Copak boj beránků a květin není důležitý? Není to vážnější a důležitější než počítání toho tlustého pána? A co když já znám květinu, jedinou na světě, protože neroste nikde jinde než na mé planetě? A co když mi tu květinu nějaký beránek rázem zničí, jen tak, jednou zrána, a ani si neuvědomí, co dělá? To že není důležité?“

Zarděl se a po chvíli pokračoval:

„Má-li někdo rád květinu, jedinou toho druhu na miliónech a miliónech hvězd, stačí mu, aby byl šťasten, když se na ty hvězdy dívá. ekne si: Tam někde je má květina... Ale sežere-li beránek květinu, bude to, jako by najednou všechny hvězdy pohasly! A to že není důležité!“

Nemohl už dál mluvit. Propukl náhle v pláč. Nastala noc. Odhodil jsem své nářadí. Nezáleželo mi už na kladivu, svorníku, žízni ani smrti. Na jedné hvězdě, na planetě, na té mé, na Zemi, bylo nutno utěšit malého prince. Vzal jsem ho do náruče. Kolébal jsem ho. íkal jsem mu:

„Květině, kterou máš, nehrozí nebezpečí...Nakreslím tvému beránkovi náhubek. Nakreslím ti pro tvou květinu ohrádku...Udělám...“ Nevěděl jsem už pořádně, co říci. Připadal jsem si strašně nešikovný. Nevěděl jsem, jak se mu přiblížit, jak se k němu dostat...Svět slz je tak záhadný.

VIII

Květinu malého prince jsem poznal velice brzy lépe. Na jeho planetě rostly úplně prosté květiny, ozdobené jedinou řadou okvětních plátků. Nezabíraly místo a nikoho nerušily. Jednoho rána se vždy objevily v trávě a potom večer uvadaly. Ale tahle květina vyklíčila jeden den ze semene přívátého bůhvíodkud a malý princ bděl velmi pozorně nad tímto výhonkem, který se nepodobal jiným proutkům. Mohl to být nějaký nový druh baobabu. Keřík však náhle přestal růst a začal hnát do květu. Malý princ, který byl při tom, když vyrašil obrovský pupen, dobře tušil, že z něho vypučí něco zázračného, ale květina se ve svém zeleném příbytku krásnila nekonečně dlouho. Pečlivě si vybírala barvy. Oblékala se pomalu, upravovala si okvětní plátek jeden po druhém. Nechtěla se ukázat celá pomačkaná jako vlčí máky. Chtěla se objevit až teprve v plné kráse. Ó ano, byla to koketka! Její tajemná toaleta trvala mnoho a mnoho dní. Až jednoho rána se ukázala právě při východu slunce. A květina, která se tak pečlivě připravovala, řekla zívajíc:

„Ach, právě jsem se probudila...Promiňte, prosím...Jsem ještě celá rozcuchaná...“

Malý princ nemohl v tu chvíli skrýt svůj obdiv:

„Jak jste krásná!“

„Že ano,“ odpověděla tiše květina. „A přišla jsem na svět zároveň se sluncem...“

Malý princ správně uhodl, že není moc skromná. Ale tolik dojíkala!

„Myslím, že je čas snídat,“ dodala po chvíli,

„byl byste tak hodný a postaral se o mne...“

A malý princ, celý zmaten, šel pro konev s čerstvou vodou a obsloužil květinu.

Tak ho velice brzy potrápila svou poněkud plachou marnivostí.

Například jednoho dne, když mluvila o svých čtyřech trnech, řekla malému princovi:

„Jen ať si přijdou tygři se svými drápy!“

„Na mé planetě přece nejsou tygři,“ namítl malý princ, „a tygři trávu ani nežerou.“

„Já nejsem tráva,“ odpověděla jemně květina.

„Ó, promiňte...“

„Já se tygrů vůbec nebojím, ale mám hrůzu z průvanu. Nemáte, prosím, nějakou zástěnu?“

Hrůzu z průvanu...pro rostlinu to není právě šťastné, řekl si malý princ.

S touhle květinou je potíž...

„A večer mě dejte pod poklop, U vás je veliká zima. Je to tu špatně položené. Tam, odkud přicházím...“

Ale zarazila se. Přišla jako semeno. Nemohl z jiných světů nic poznat. Zahanbena, že se nechala chytit při pokusu o tak prostinkou lež, dvakrát nebo třikrát zakašlala, aby malého prince upozornila, že udělal chybu: „A co zástěna?...“

„Chtěl jsem pro ni jít, ale mluvila jste se mnou!“

Tu nuceně zakašlala, aby v něm přece jen probudila výčitky svědomí. A tak malý princ, ačkoliv měl dobrou vůli mít jí rád, brzy o ní zapochyboval. Bral vážně bezvýznamná slova, a byl proto velice nešťasten.

„Neměl jsem ji poslouchat,“ svěřil mi jednoho dne. „Květiny nesmíme nikdy poslouchat. Musíme se na ně dívat a vdechovat jejich vůni. Moje květina naplňovala vůní celou planetu, ale nedovedl jsem se z toho těšit. Historika s drápy, která mě tak dopálila, měla ve mně vzbudit něhu...“

A ještě mi svěřil:

„Tehdy jsem nedovedl nic pochopit. Měl jsem ji posuzovat podle jednání, ne podle slov. Obklopovala mě vůní a jasem. Neměl jsem, myslím, nikdy utéci. Měl jsem pod jejími chabými lstmi vytušit něžnost. Květiny si tak odporují! Ale byl jsem příliš mladý, abych ji dovedl mít rád.“

IX

Aby mohl planetu opustit, využil, myslím, tahu divokých ptáků. Ráno před odchodem dal planetu do pořádku. Pečlivě vymetl nevyhaslé sopky. Dvě byly v činnosti. A bylo to ohromně pohodlné, když bylo zapotřebí ráno ohřát snídani. Měl také jednu vyhaslou sopku. Ale vždycky říkával: „Člověk nikdy neví!“, a tak vymetl i tu vyhaslou. Jsou-li sopky dobře vymeteny, hoří mírně a pravidelně, nevybuchují. Sopečné

výbuchy jsou jako oheň v krbu. Na naší Zemi jsme ovšem příliš malí, abychom si mohli vymetat sopky. Proto nám způsobují spoustu nepříjemností.

Malý princ vytrhl trochu smutně také poslední výhonky baobabů. Myslel, že se už snad nikdy nevrátí. Ale všechny tyto obvyklé práce se mu zdály toho rána nesmírně milé. A když květinu naposledy zalil a chystal se ji zakrýt poklopem, zjistil, že je mu do pláče.

„Sbohem,“ řekl květině. Květina však neodpověděla.

„Sbohem,“ opakoval.

Květina zakašlala. Ale ne proto, že byla nachlazená.

„Byla jsem hloupá,“ řekla konečně. „Odpusť mi to. Snaž se být šťasten.“

Byl překvapen, že mu nic nevyčítá. Stál tu ve velkých rozpacích, s poklopem v ruce. Nechápal tu klidnou mírnost.

„No ano, mám tě ráda,“ řekla květina. „Tys o tom nic nevěděl. A byla to má chyba. To nevádí. Ale tos byl zrovna tak hloupý jako já. Hleď, abys byl šťasten...Nech ten poklop, já už ho nechci.“

„Ale vítr...“

„Nejsem tak nachlazená...Čerstvý noční vítr mi udělá dobře. Jsem přece květina.“

„Ale zvířata...“

„Musím přece snést dvě nebo tři housenky, když chci poznat motýly. Je prý to tak krásné. Kdo by mě jinak navštěvoval? Ty budeš daleko. Velkých zvířat se vůbec nebojím. Mám drápy.“ A naivně ukázala čtyři trny. Potom dodala:

„Neotálej tolik, rozčiluje mě to. Rozhodl ses odejít, tak jdi!“ Nechtěla totiž, aby ji viděl plakat. Byla to nesmírně pyšná květina...

Antoine De Saint-Exupéry: Malý princ

Známka 1.0 (hodnotilo 5)

Oznámkuje kvalitu článku jako ve škole
(1-výborný, 5-hrozný)

1 2 3 4 5

Diskuze

0 příspěvků
(0 nových)

odeslat jako odkaz

odeslat text článku

vytisknout

uložit jako PDF

« Bylo by konstruktivnější...

Káva pro Zvědavce

56

Být v obraze něco stojí.

Připojte se k ostatním a staňte se také sponzorem Zvědavce, stačí částka v hodnotě jedné kávy měsíčně.

Za měsíc prosinec přispělo 76 čtenářů částkou 19 485 korun, což je 56 % měsíčních nákladů provozu Zvědavce.

Bankovní spojení: 2000368066/2010

IBAN: CZ4720100000002000368066

Ze Slovenska 2000368066/8330

IBAN: SK5883300000002000368066

BIC/SWIFT: FIOBCZPPXXX

Bitcoin:

bc1q40mwpus89teua4ruhxrtal6v45lc3ye5a9ttud

[Další možnosti platby >](#)

Ve zkratce

[Namísto vyšetřování skutečných příčin masové vraždy se policie zaměří na sociální sítě a cenzuru](#)22.12.23 10:28 Česká republika 3

[Na ukrajinské filozofické fakultě v Praze se střílelo - 40 mrtvých](#)21.12.23 17:43 Česká republika 15

[Nečekaný konec přímých dotací na bateriová vozítka](#)21.12.23 13:16 Německo 0

[Benešovy dekrety? V EU je řešili a nedopadlo to dobře](#)21.12.23 06:53 Česká republika 1

[Senát podpořil právo lidí být offline a platit hotově](#)20.12.23 19:48 Česká republika 0

Země EU likvidují vakcíny Covid v hodnotě 4 miliard eur!20.12.23
19:44 Evropská unie 1

Soudní dvůr EU: Národní vlajky jsou jen transparenty vyjadřující
politický názor, proto je lze na půdě EU zakázat20.12.23 15:59
Evropská unie 0

Sionismus, aneb jak fungují globální řídicí procesy? Dokážeme odbočit
z trajektorie zániku Evropy?20.12.23 10:49 Česká republika 0

Trump není způsobilý ucházet se o Bílý dům, rozhodl nejvyšší soud
Colorada 20.12.23 06:47 USA 0

Izraelský odstřelovač zabil v kostele v Gaze dvě ženy19.12.23 20:06
Izrael 0

New Straits Times - USA a EU mohou zahájit novou válku v Jemenu
19.12.23 18:56 Jemen 0

Kvůli sankcím proti Rusku přišla EU o téměř 1,5 bilionu dolarů!19.12.23
18:44 Evropská unie 0

Armáda žádá mobilizaci dalšího půl milionu vojáků19.12.23 18:17
Ukrajina 0

Finský řidič unesl vlak Allegro do Vyborgu a požádal o politický azyl v
Rusku18.12.23 19:12 Finsko 0

Sberbank se zavázala, že pomůže BRICS zavést klimatickou
agendu18.12.23 18:45 Rusko 3

NATO mělo být dávno rozpuštěno18.12.23 10:26 USA 5

Multikulturně obohacené Německo: Znásilnění na záchodě, zbití
učitelé, nárůst kriminality17.12.23 09:57 Německo 0

Tisíce dětí v Česku berou antipsychotika 16.12.23 18:42 Česká republika 5

Francie předpovídá zánik svého zemědělství v případě vstupu Ukrajiny do EU. 16.12.23 16:57 Francie 0

Izraelská armáda zastřelila omylem tři rukojmí. I když nesli bílou vlajku 16.12.23 16:25 Izrael 1

Z diskuze

---

včera 20:20 **zemedelec:** Už to bylo několikrát napsáno, kdyby Rusko nezasáhlo včas, tak bylo Donecko Luhansko srovnáno na poušť. Kdyby se to Ukrajincům...

včera 18:58 **R.E.:** Sionismus není nic jiného, než koncentrované a řádné zahuštěné to Vaše tzv. židovství... Platí o něm to samé, jako...

včera 15:22 **Badfinger:** Je nad vsetku pochybnost' prečo sa západný ochrancovia demokratických hodnôt správajú k Ivanovi tak ako sa správajú. Však...

včera 13:58 **duch:** nenechte ovce cloumat svým majestátem, krásná ukázka proběhla včera, mezi ovce spadl (ne)řízený meteorit a skoro dvě desítky...

včera 12:25 **Šifrin:** Myslím, že libertarian předvedl nemístný optimizmus. On i lékař tak vraví - a pokaždé předepíše nějaké pilulky - a pokaždé...

Nálepky / Témata v posledních třech měsících

Právo Politická korektnost Evropská unie Izrael Zdraví Česká republika Energetika Terorismus Finance, peníze Střední východ Sionismus Média, manipulace, lží Slovensko Evropa Společnost Současné události USA Analýza Ekonomika Čína Palestina NATO Německo

[Gaza](#) [Úvahy](#) [Rusko](#) [Banksteři](#) [Globální ekonomika](#) [Očkování](#) [Polsko](#)
[Ukrajina](#) [Náhorní Karabah](#) [Třetí světová válka](#) [Válka o dolar](#) [Pobaltské státy](#) [Vojenství](#) [Deep State](#) [Geopolitika](#) [Trump](#) [Covid teror](#)

Odkazy

[Nepodvoleni \(agregátor vlasteneckých zpráv\)](#)

[Michal a Petr](#)

[Vidlákovy kydy](#)

[Nikola Bornová](#)

[InfoVojna](#)

[Slobodný vysielateľ](#)

[Svobodný vysílač](#)

[Sdružení mikrobiologů, imunologů a statistiků](#)

Nepolitické

[Benny Hill](#)

[Kompletní seznam útulků pro zvířata](#)

Zvědavec na Telegramu

[zvedavec news](#)

Měnové kurzy

 USD 22,32 Kč

 Euro 24,59 Kč

 Libra 28,35 Kč

 Kanadský dolar 16,83 Kč

 Australský dolar	15,18 Kč
 Švýcarský frank	26,08 Kč
 100 japonských jenů	15,66 Kč
 Čínský juan	3,13 Kč
 Polský zloty	5,67 Kč
 100 maď. forintů	6,45 Kč
 Ukrajinská hřivna	0,59 Kč
 100 rublů	24,23 Kč
 1 unce (31,1g) zlata	45 845,50 Kč
 1 unce stříbra	539,33 Kč
 Bitcoin	974 670,39 Kč

Poslední aktualizace: 22.12.2023 22:00 SEČ

Tuto stránku navštívilo **362**